

skæring af Hensyn til Statens Finanser. Vi sætter ind, hvor vi kan komme af Sted med det, og det er først og fremmest nu overfor de gamle. Jeg gaar ud fra, at man, hvis den Politik skal fortsættes, kommer til at ramme de syge og arbejdsløse og alt, hvad der hedder social Forsorg, Skolevæsen o. s. v.

Jeg lykønsker de to Partier til den Politik. Jeg tror, de bittert vil komme til at angre, at de er slaaet ind paa den. Jeg læste forleden J. C. Christensens Udtalelser ved Alderdomsunderstøttelseslovens Gennemførelse i sin Tid. Jeg beklager den Udvikling, der er foregaaet fra J. C. Christensens Udtalelser til en Udtalelse som den af det ærede Medlem Hr. Hedegaard om, at vi betaler de gamle en rundhaandet Understøttelse. Det er jo ikke saaledes, at Kommunerne rundt omkring fører en letsindig Politik. Kommunerne, der selv skal betale den største Del af Udgifterne, skal saa sandelig nok overveje Sagen, inden de gaar med til en Udgift af denne Art. Derfor kan jeg med min bedste Villie ikke se andet end, at naar flere og flere Kommuner melder sig Aar efter Aar og giver de gamle Understøttelse, er det, fordi de gamle har det daarligt.

Da jeg sidst havde Ordet, sagde jeg, at de gamle har det betydelig daarligt. Langt den største Del af Aldersrentenyderne er tidligere alderdomsunderstøttede, og naar man gik bort fra et System, hvorefter de enligstillede fik saadan noget som mellem $\frac{2}{3}$ og $\frac{3}{4}$ af, hvad Ægtepar fik, over til at give de enligstillede Halvparten af det, Ægtepar fik, er det givet, at der maa komme en meget stor Forskelshjælp rundt omkring i Kommunerne. Jeg skal gerne tjene det ærede Medlem Hr. Vesterager i at oplyse, at den Kommune, jeg sigtede til, som sædvanlig, naar der er Tale om at hjælpe de daarligt stillede, var Vejle Kommune. Men tro endelig ikke, at Vejle Kommune staar ene her. Jeg kunde nævne samtlige Købstadkommuner og mange Landkommuner. Jeg kunde nævne Frederiksberg. Det er maaske det ærede Medlem bekendt, at Frederiksberg Kommune ikke er udskreget over Landet for at være særlig human overfor de daarligt stillede i Samfundet. Der har man givet ugifte Kvinder en Forskelshjælp paa op til 403 Kr., 393 Kr., 383 Kr., 396 Kr., 355 Kr., altsaa betydeligt over Gennemsnittet paa Frederiksberg, 300 Kr.

Derfor vil man se, at de Tal, jeg nævnte før, i Virkeligheden er rigtige. Der er en Del af dem, der faar Forskelshjælp, der gaar ned med 60 Kr. foruden Dyrtdstillæggets

Nedgang; det vil sige en Femtedel af deres Understøttelse. Nu havde de troet, at de havde faaet stillet et Regnskab op, saa det kunde løbe rundt, indtil de fik Brændsel. Men naar de saa kommer for at hente deres Brændsel, møder de et barskt Afslag; Venstre og de Konservative har sagt nej, der er ingen Brændsel. Det vil sige, at de maa gaa hjem og fryse. Jeg beklager, at det danske Sprog er saa ordfattigt, men jeg kan ikke finde en parlamentarisk Benævnelse, der rigtig kan udtrykke, hvad jeg mener om den Stilling, de to Partier her har indtaget. Jeg tror, de to Partier vil komme til at fortryde det i meget høj Grad.

Men dertil kommer, at det ogsaa er en Kovending, der foretages. Det ærede Medlem Hr. Hedegaard sagde sidste Aar, da vi vedtog Brændselsoven, følgende, som jeg maaske maa have Lov til at læse op: „Naar Venstre ikke vil gaa imod, er det ud fra den Betragtning, at der allerede ovre i det andet høje Ting er forelagt et Lovforslag vedrørende en Ændring af Aldersrenteloven. Vi vil i Aar som sidste Aar være med til indenfor de fastsatte finansielle Rammer at ændre Aldersrenteloven, saaledes at man kommer de Mennesker til Hjælp, der virkelig trænger til en yderligere Aldersrente“. Nu kan man nok sige, at det det første Aar, da man vedtog Brændselshjælpen, ikke var Mening, at Brændselshjælpen skulde være permanent, og at hvis en saadan Lov skulde vedtages Aar efter Aar, vilde det egentlig være meningsløst at have en saadan Ordning, saa maatte man hellere have indarbejdet Ændringer i Aldersrenteloven straks. Men det har vist sig nødvendigt, til Trods for, at det ikke var Mening, Aar efter Aar at vedtage Brændselshjælpen, og det ærede Medlem Hr. Hedegaard vilde altsaa ikke sidste Aar gaa imod Forslaget om Brændselshjælp, fordi han vidste, at der i det andet høje Ting laa et Lovforslag til en permanent Ændring af Aldersrenteloven, i hvilken Brændselshjælpen var indarbejdet. Det er jo imidlertid ikke vor Skyld, at denne permanente Ændring til Aldersrenteloven ikke blev vedtaget, det bærer det ærede Medlem og hans Parti Skylden for; det var dem, der gik hen og forkastede det Forlig, der faktisk var afsluttet i Landsinget mellem de andre Partier om en Ændring af Aldersrenteloven.

Derfor maa jeg hævde, at ikke alene kan man ikke sagligt begrunde Nedsættelsen, men man er endogsaa kommet for Skade at gaa imod netop det, som man i Fjor hævdede som den eneste Grund, hvor-